

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sacerdos Aut Sanctus Aut Reprobus

Dufrène, Maximilian

Augustæ Vindelicorum, 1743

Consideratio. 2. lidem orantes, & Horas legentes discernuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60483)

gloriæ, qui vivis & regnas in sæcula sæculorum, Amen.

Exercitium voluntatis per actus vividos, & firmos doloris, propositi: horroris, desiderii &c. Tantisper in silentio continuantur, ubi etiam quisque sollicitè inspicit, num fors aliqua in animo suo deprehendat miseri teporis vestigia, præsertim in sacrificando, simulque de efficacibus remediis adhibendis cogitatur.

CONSIDERATIO II.

Sacerdos fervens ac tepidus orantes & horas legentes observantur.

Sicut absque ullo temerarii iudicii periculo tepidis accensere possumus Sacerdotem illum, sive regularem, sive sæcularem, qui luridè sacrificare consuevit, ita pariter abominandi teporis infelicem notam haud dubiè iterum præfert Sacerdos, qui passim non orat, aut malè orat. In ferventium numero censeri debet Sacerdos, qui orationem inter præcipua statûs sui munera habere non dubitat. (a) Nam Presbyteri officium in orando DEum pro totius Ecclesiæ, & populi Christiani prosperitate situm est: ideoque proventus & beneficia Sacerdotibus conferuntur, ut ipsi pro populo precibus ac votis insistere, ejusque debeant peccata portare. *S. Petr. Dam. l. 4. Ep. 14.*

(a) *Concil. Colon.*

Pun:

Punctum I.

Pij Sacerdotis oratio considera- tur.

Sacerdos in Christi charitate fervens orationis tum singularem præstantiam, cum necessitatem summam probè intelligit: - Ad thronum Misericordiæ, supremæque Majestatis alloquium admitti se novit, cum orat: - Perspicit sanè, profuturum se nec sibi, nec aliis nisi ferventer orando. Oratione totum ipsius robur, curarum & laborum suave lenimen, contra hostium incursum omne præsidium est: oratione tædia pellit, teporem eliminat, fervorem accendit, vitia superat, virtutes auget, animabus totique Ecclesiæ potenter succurrit. - In quotidiana meditatione, seu orationis internæ exercitio, quod nunquam intermittit, unum saltem horæ quadrantem illi tribuendo, gustat & videt, quàm suavis sit Dominus: Delectatur in Domino, & mente sustollitur super altitudines nubium. - Quænam verò Sacerdotis quotidie meditantis materia? Nobilissima sanè, perquam sublimis & jucundissima, neque minùs fructuosa. Quotidie, non cursim; sed *piè*, *profundè*, *practicè* inspicit grandes Evangelii veritates; JESU CHRISTI DEI ac Domini no-

stri augustissimam & amabilissimam personam ; illius admirandas & suavissimas proprietates, mores sanctissimos, dicta & facta ; vitæ, passionis & mortis stupenda mysteria, quorum altitudo, profundum, longitudo & latitudo infinita hoc uno verbulo, DEUS-HOMO, mirabiliter continetur. - - Quare in meditatione tam sancta necessario exardescit ignis luculentus beati fervoris. - - Sive igitur DEum ac Dominum suum in immensa æternitatis abyfso consideret ex Patre natum ante omnia sæcula, DEum de DEO, lumen de lumine, Deum verum de DEO vero : Sive à mundi oxordio annis quater mille præsignatum contempletur : seu mirabiliter ex Virgine intemerata genitum à sancta Ecclesia mille laudibus exornatum, amatum, adoratum ; à Sanctis omnibus unicè desideratum, super omnia dilectum sibi repræsentet, videt hinc attonitus Domini suavissimi profusam in omnes charitatem, & gratiarum sibi præsertim collatarum cumulos : dein gravissimas tantæ Majestati ac Bonitati fideliter serviendi obligationes ponderans, mirum est, quo fervore accendatur. Ita verò succensus, sublimè volat ut aquila : vivit ut Angelus : bovem triturantem imitatur operarius indefessus : animosè decertat, vincitque ut leo, factus dæmoni formidabilis,

Etiam horas Canonicas legentem pium Sacerdotem consideremus. Primò quidem

dem intelligit, quantum sit pensi sanctissimi ab Ecclesia instituti pretium, utpote quod ad laudes DEO perpetim dicendas, & non minus ad totius fidelis populi munimen, quam ad ipsius Sacerdotis spiritua-lem profectum illa sanctè ordinavit. - - Ho-ras itaque dicturus, animum colligit, & à curarum etiam piarum turbis semovet: DEum præsentem spectat: ad supremæ Ma-jestatis alloquium ire se cogitat: legatione ad DEum pro populo fungi se novit. Qua-re non ex consuetudine orat: non ex dura necessitate; sed pia & alacri voluntate, minimè festinando, sed psalmorum, ver-borum, orationum, versiculorum succu-lentos & sacros sensus suaviter degustando. - Laudat cum Propheta laudante, adorat cum adorante, amat cum amante, timet cum timente, orat cum orante, dolet cum do-lente, & sic deinceps spiritum Psalmogra-phi ubique sequitur, non ignarus, virtu-tum omnium exercitium in psalmis contine-ri. Illos præcipuè amat, qui magis & propiùs ad Christum Dominum referuntur, quamvis ad illum spectent plerique omnes, cum tota ipsum Scriptura mirabiliter loqua-tur. Exemplo sit psalmus 109. quem sin-gulis diebus, exceptis tantùm feriis, sin-gulari prorsus animi exultantis lætitia di-cit: *Dixit Dominus Domino meo, sede à dextris meis: donec ponam inimicos tuos scabel-lum pedum tuorum.* Hic lætus intuetur vi-

ctorem Jesum gloriose ad dextram Patris confidentem. *Virgam virtutis tua emittet Dominus ex Sion ; dominare in medio inimicorum tuorum.* Hic gaudens miratur Domini sui potentiam, & victrices de hostibus ferocissimis, morte, peccato, dæmone, obtentas lauros ac palmas eidem piè gratulatur. *Tecum principium in die virtutis tuæ in splendoribus Sanctorum : ex utero ante Luciferum genui te.* Utamque Jesu Christi generationem ineffabilem, temporalem non minus quàm æternam, summâ reverentia hic admiratur. *Juravit Dominus, & non penitebit eum : tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.* Pontificem suum, cujus regni non erit finis, hic piè veneratur. *Dominus à dextris tuis confregit in die iræ suæ reges. Judicabit in nationibus, implebit ruinas : conquassabit capita in terra multorum - -* Gaudet diei magnæ venturum Judicem cum potestate magna & majestate. *De torrente in via bibit, propterea exaltabit caput.* Dolores & humilitatem passionis gratus recolit, & miræ exaltationis gloriam gratulatur. Pari passu cum proportionem in aliis psalmis se gerit, mavultque festinando lentè non nihil temporis superaddere, quàm indecorè properando, sacris gustibus, piis sensibus, & virtutum plurimarum exercitiò seipsum fraudare. Parum refert, inquit, etiamsi medio quadrante tardiùs horas absolvero, cum tantum inde
 luci

lucri percipiam, & errores quàm plurimos sic devitem.

Quia verò humanæ fragilitatis infirmitas diu arcendis evagationibus animi par esse non potest, ad singula *Gloria Patri* pietatem acuit, & rationabilem fervorem denuo accendit. - - Si multùm fervens est, pretiosum hoc pensum majoris reverentiæ ergò de genibus plerumque recitat, dignissimus, qui ad laudes DEO dicendas Angelorum choris societur. Claudat denique preces ad Ecclesiæ mentem, quibus & examen brevissimum subnectit, ut defectus magis magisque semper emendet.

Punctum II.

Sacerdos tepidus orans consideratur.

Vel non scit tepidus Sacerdos, quid sit, & quomodo institui debeat mentalis oratio: vel si ignarus omnino non est, aut illam penitus omittit, aut speculative tantùm & siccissimè, absque fructu, sine sensu meditatur. Horret nimirum ingredi in seipsum, quia præter sordes & misérias domi suæ reperit nihil. Hoc igitur spiritualium commentationum præsidio destitutus, & pane optimo seipsum privans miserimè languet, nullisque gratiarum fluentis irrigatus, montes Gelboë infœcundos ac steri-

steriles quovis pumice aridior in animo suo circumfert. Non obligari se ait ad meditationem quotidianam, & vel hac sola excusatione frivola teporem prodit. Tempus sibi deesse obtendit, quod tamen ad jocos & nugas abunde suppetit. O si expendere serio vellet peccatum Sacerdotale grande nimis; mortem amaram, iudicium durissimum, infernum profundissimum Sacerdotis tepidi, quàm citò in virum alium immigrantem suspiceremus!

Horas autem legens rarò se priùs colligit, & vix unquam ad bene orandum sese disponit: sed capite nugis & curis temporalibus oppleto in Breviarium involat, dùmque Sacerdos pius festinatum DEI auxilium ad bene orandum postulat: *Domine ad adjuvandum me festina*, Sacerdos luridus ad festinandum potiùs adjuvari desiderat: *Domine ad festinandum me adjuva*. Igitur millenas inter evagationes sacratissimum pensum luridissimè deproperat, truncat, præcipitat. Habeo, inquit ille, alicujus momenti negotium, quare festinato est opus: Quasi verò, mi Sacerdos, negotium majus in vita habere posses, quàm Divinæ Majestatis alloquium. Ut animi evagationes impediam, ait ille, nonnihil festino: Bellum remedium, malè ac irreverenter orare, ut bene ores! - - Multò meliùs Sacerdos fervens rebus suis consulit, dum ex Ecclesiæ mente spiritum filialem oraturus induit, & per bea-

tæ cum Domino suo familiaritatis exerci-
tium reverens, ad quod psalmi omnes &
reliqua Breviarii manuducunt, cunctis eva-
gationibus felicissimè occurrit. - - Mentis
meæ aberrationes voluntariæ non sunt,
pergit excusare tepidus: Sed crassè culpabi-
les sunt, ac vel ideò peccaminosæ, quia
nullum diligentiae modum adhibet, ut iis-
dem occurrat. Itaque ex mera consuetudine,
aut dura potiùs necessitate, non ex piæ
voluntatis motu: sine succo, sine gustu,
sine fructu, absque merito, inter sexcen-
tos animi aliò discurrentis circuitus, seip-
sum non intelligens, cum grandi peccato-
rum numero absorbet verba sanctissima, quæ
DEI Spiritus dictavit, & sub quibus My-
steria sublimissima abscondit, ut adeò mi-
rum non sit, quòd (a) *Oratio ejus fiat ipsè
in peccatum.* - - Honorare deberet Domi-
num suum hoc penso, & magis inhono-
rat: propitium reddere Numen deberet,
quod magis ad iracundiam provocat: aver-
tere à grege sibi credito flagella deberet,
quæ malè orando multiplicat. Pascere spi-
ritum suum basilicè posset ac roborare in
pinguissimis Scripturarum pratis, & psal-
morum, precùmque sanctissimarum abun-
dantibus pascuis: ipse verò gracilescere
mavult & languere. Brevis horæ quadrans
ad ritè orandum superadditus intolerabilis
ei videtur, cum tamen plerasque diei ho-
ras miserrimè prodigat. Sed videamus

Psal. 108.

D 5

practicè,

practicè, quomodo v. g. psalmum superius adductum, & alios pari stylo decurrat: *Dixit Dominus Domino meo, sede à dextris meis.* Quàm lautè hodie cœnabo? Jam adverto, sapiet haustus vini. *Donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.* Quis hîc in platea obambulat? fors ille ad me? *Virgam virtutis tuæ emittet Dominus ex Sion.* Mirabilis temporum cursus! quid, quæso, afferent novi pagellæ publicæ? Et sic deinceps. Sed hocine orare est, aut petulanter cum DEO nugari? Servet nos benignum Numen ab hujusmodi oratione! vah! quantum inter hosce duos orantes discrimen!

MEDITATIO II.

Sacerdos fervens dives in virtute. Eccli. 44. - *Sacerdos tepidus, miser & miserabilis, & pauper, & cæcus, & nudus.*
Apoc. 3.

P*Ralud. 1.* Repræsentamus nobis ex una parte Sacerdotem pium, non tantum gloria & honore coronatum, sed etiam veris divitiis affluentem, charitatis aurô præfulgidum, & virtutum gemmis pretiosè exornatum: Ex altera verò parte speciem Sacerdotis tepidi effingimus, laciniosi, luridi, miserrima egestate pressi, & immani quoque grandium debitorum pondere onerati.